

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 108)

— Ποῦ εἶνε τὸ συμπέρασμά σου ἀπ' ὅλα αὐτά, Ἐρβελίν;
— Κατὰ τὴ γνώμη μου, κύριε διευθυντὰ, ἢ ἀπαγωγὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πραγματικὴ.

— Θὰ μπορέσης ἄραγε νὰ ἐπιτύχης, φίλε μου;
— Καὶ γρηγόρα μάλιστα ἐλπίζω, κύριε διευθυντὰ.
Μόλις ἐφυγε ὁ Ἐρβελίν, ὁ κ. Κράμπ ἐτηλεφώνησε σὲ ὅλα τὰ ὑπαστυνομικὰ γραφεῖα τῶν Παρισίων.

μέσα μόνος τοῦ ἀποφάσεις ἐπισημαλεῖς. Ἐπειτα μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν γνωρίζομεν αὐτὸν τὸν νέο.

— Ἐχω, Λαρὸς, πλήρη ἐμπιστοσύνη 'στὸν Ἐρβελίν. Εἶνε νέος εὐφυής, εἰλικρινής καὶ εἰς ἄκρον τολμηρὸς.

«Ὁ Ἐρβελίν κρατοῦσε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ του ἐνὶ καρτεσίῳ...» (Σελ. 120, στ. 6)

ἐνδεκάτη πρὸ τοῦ μεσονυκτιοῦ ὥρα, ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε.
— Ὁ ἀστυφύλαξ Ἐρβελίν καὶ ὁ ὑπαστυφύλαξ τοῦ Σαιντ-Ουάν, ζητοῦν νὰ μιλήσουν ἐπειγόντως 'στὸν κ. διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

μαί τέτοια ὥρα καὶ ἄλλωστε καθόλου ἀσφαλὴ, τοῦ φάνηκε ὅταν ν' ἀκούσε στὸ βάθος μιᾶς τάφρου ἕνα βογγητό.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 108)

ΛΙΝΟΥΛΑ — Μὰ ἐτσι πρέπει, ἐτσι θὰ σοῦ γίνῃ καλά. Ἐννοια σου καὶ μεῖς ξέρομε...
ΠΕΤΡΑΚΗΣ — Δὸς μου καὶ μένα τὸ σφυγμὸ σου.
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Αἰ... Μὲ σφίξατε πολὺ... μού σκεπάσατε καὶ τὰ μάτια...
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μὴ δίδων προσοχὴν 'στὰ παρόπινα τοῦ Γιαννάκη — Λινούλα, κύτταξέ τον πῶς ἔγεινε τώρα...

πληγὴ... Στάσου ὁμῶς, πρέπει νὰ τὴν ἀπολυμάνουμε...
ΛΙΝΟΥΛΑ — Νὰ τὸ μπουκάλι...ἀλλὰ τίποτα μέσα!
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Τότε πῆγαινε νὰ φέρῃς ξεῖδι ἀπὸ τὴν κουζίνα.
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ἐντρομος — Ὅχι, ὄχι, ξεῖδι! Τσοῦζει...
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ζωηρά — Τί λὲς ἐκεῖ! Τὸ ξεῖδι... πού εἶνε τόσο δροσιτικὸ;
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ἀπειλητικὸς — Τέλος πάντων, βάλτε μου καὶ ξεῖδι!..

προὴ καὶ μένει ἀκίνητος. Ἡ Λινούλα καὶ ὁ Πετράκης, κυττάζονται ἐντρομοί.
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Ἀχ, Παναγίτσα μου! Γιαννάκη! Γιαννάκη! δὲν σοῦ κάνουμε πιά τίποτα!
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Λὲς μιλᾷ, δὲν ἀπαντᾷ...
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Μὴν πέθανε, ἔ;
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ζωηρά — Τί λὲς ἐκεῖ! Τὸ ξεῖδι...
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ἀπειλητικὸς — Τέλος πάντων, βάλτε μου καὶ ξεῖδι!..

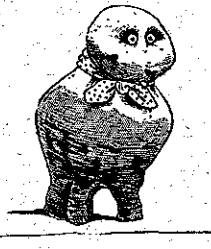
«Τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια 'ς τὰντι...» (Σελ. 121, στ. γ')

Γιαννάκη καὶ τοῦ λέγει ὀλίγα λόγια 'στ' αὐτὴ.)
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, σιγά — Ἀλήθεια; Δὲν θὰ μού κάμουν πιά τίποτα;
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.
ΠΑΝΝΑΚΗΣ, ἐκαθμβος — Ἄ! πὼς εἶ γεῖνε τέτοιο θαῦμα;
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Τοῦ μίλησα κι' ἀνέζησε.
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Σὰν τὸ Λάζαρο!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'
ΟΙ ἀπὸ κατόπι ἀΝΔΡΕΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ, εἰσερχόμενος — Καλέ, μὴν ἐξέχασα ἐδῶ τὸ μπαστοῦνι μου;
ΠΑΝΝΑΚΗΣ — Ὅχι! Δὲν θέλω!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠὸ Ὄλων Τῶν Κόσμων

Τὶ ζῶον εἶνε αὐτό;

Ἀπλούστατα μία... πατάτα, εἰς τὴν ὁποίαν προσέθετε ἡ νύχτα δύο χάνδρες ὡς μάτια καὶ μίαν γραβάταν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἑστίαη ἐπὶ τοῦ Σημαιοφόρου Ἐλληνος

Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός αὐτοῦ τοῦ ἐφημεριδοπώλου;
β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Δύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α.) Ἀλφειὸς, Πηνειὸς, Ἄραχθος, Κηφισὸς.
β.) Τὸ στόμα τοῦ κυρίου εἶνε τὸ μάτι καὶ τὸ φρόδι τοῦ παιδιοῦ, τὸ σαγόνι του εἶνε ἡ μύτη του καὶ ὁ λαϊμὸς του τὸ στόμα του.

Δειλοῦν αὐγόν

Μέσα εἰς ἕνα αὐγὸν ὄρνιθος, συνήθους μεγέθους, εὐρέθη ἕνα ἄλλο μικρότερον. Καὶ καθένα εἶχε τὸν κρόκον του καὶ τὸ ἀσπράδι του!

Τὸ διπλοῦν αὐτὸ αὐγὸν ἀνεκοίωσεν εἰς τὸ «Πιτιτ Ἴλλου...

